

Sveti Padre Pio iz Pietrelcine

AGONIJA

Gospodina našega Isusa Krista

u Maslinskom vrtu

Isusova molitva u Getsemanskom vrtu

Evandelist Marko opisuje:

„I dođu u predio imenom Getsemani. I kaže Isus svojim učenicima: »Sjednite ovdje dok se ne pomolim.«³³ I povede sa sobom Petra, Jakova i Ivana. Spopade ga užas i tjeskoba³⁴ pa im reče: »Duša mi je nasmrt žalosna! Ostanite ovdje i bdijte!«³⁵ Ode malo dalje i rušeći se na zemlju molio je da ga, ako je moguće, mimoide ovaj čas.³⁶ Govoraše: »Abba! Oče! Tebi je sve moguće! Otkloni čašu ovu od mene! Ali ne što ja hoću, nego što hoćeš ti!«³⁷ I dođe, nađe ih pozaspale pa reče Petru: »Šimune, spavaš? Jedan sat nisi mogao probdjeti?«³⁸ Bdijte i molite da ne padnete u napast. Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo.«³⁹ Opet ode i pomoli se istim riječima.⁴⁰ Ponovno dođe i nađe ih pozaspale. Oči im se sklapale i nisu znali što da mu odgovore.⁴¹ Dođe i treći put i reče im: »Samo spavajte i počivajte! Gotovo je! Dođe čas! Evo, predaje se Sin Čovječji u ruke grešničke!⁴² Ustanite, hajdemo! Evo, izdajica se moj približio!«“ (Mk 14, 32–42)

Evandelist Luka dodaje:

„A ukaza mu se anđeo s neba koji ga ohrabri. A kad je bio u smrtnoj mucí, usrdnije se molio.⁴⁴ I bijaše znoj njegov kao kaplje krvi koje su padale na zemlju.⁴⁵“ (Lk 22, 44-45)

ISUSOVA AGONIJA U MASLINSKOM VRTU

„Križ je, dakle, svagda spreman i posvuda te čeka.”

*Nasljeduj Krista*¹

Božanski Duše, prosvijetli me i raspali u meditaciji Isusove muke, pomози mi da proniknem u ovu tajnu beskrajne ljubavi i boli Boga koji, odjeven u našu ljudskost, pati, bori se sa smrću i umire za ljubav stvorenja! Vječni, Besmrtni, koji se spušta, ponizuje se do te mjere da podnosi najveće mučeništvo, nečasnu smrt na križu usred uvreda, prijezirā i sramota, da bi spasio stvorenje koje Ga je uvrijedilo i omotalo se u blato krivnje. Čovjek se raduje krivnji, a njegov se Bog zbog grijeha rastužuje, pati, znoji se krvlju usred strašnih smrtnih muka. Ne, neću moći prodrijeti u ovo bezgranično more ljubavi i boli ako me svojom milošću ne podržiš. Daj da proniknem u dubinu Srca Isusova da bih pročitao bit Njegove gorčine koja Ga je svela na smrt ondje u vrtu; daj da Ga utješim svojom ljubavlju u napuštenosti Oca i Njegovih učenika. Daj da Mu se pridružim da se iskupim s Njim.

Žalosna Majko Marijo, sjedini me sa sobom da mogu slijediti Isusa i dijeliti Njegove patnje i Tvoje boli...

Anđele čuvaru moj, čuvaj moje sposobnosti i drži ih okupljene u Isusu Patniku da ne odlutaju daleko od Njega. Neka bude tako.

I.

Došavši do kraja svoga zemaljskog života, nakon što nam je ostavio cijelog sebe u kruhu i vinu u sakramentu ljubavi i nahranio

¹ Izreka koja je napisana na vratima ćelije Padre Pija br. 1.

apostole svojim Bezgrešnim Tijelom, Božanski Otkupitelj uputi se s učenicima u Maslinski vrt, mjesto koje je poznato i njima i samom Judi. Tijekom puta, koji vodi od dvorane Posljednje večere do vrta, Isus poučava svoje učenike; priprema ih za skorašnje razdvajanje, za svoju predstojeću muku, priprema ih za klevete, progone i samu smrt koju će zbog Njega podnijeti; za preslikavanje Njega, Božanskog uzora, na njih.

„Ja sam s vama.” A vi se, učenici, ne uznemirujte, jer Božansko obećanje neće iznevjeriti; dokaz ćete imati ovoga svečanog časa.

On je tu da bi započeo svoju bolnu muku; više nego što razmišlja o sebi, brine se za vas.

O, kakvu neizmjernu ljubav sadrži to Srce! Lice Mu je istovremeno prožeto žalošću i ljubavlju; Njegove riječi dolaze iz dubine Njegova Srca. On govori s obiljem naklonosti, ohrabruje, tješi i obećava tješeći, objašnjava najdublja otajstva svoje muke.

Isuse, uvijek me je ganulo ovo Tvoje putovanje od dvorane Posljednje večere do vrta, zbog širenja ljubavi koja seže duboko i stapa se sa svojim ljubljenima, zbog širenja ljubavi koja će se žrtvovati za druge da bi ih otkupila iz ropstva. Učio si da nema većeg dokaza ljubavi od polaganja vlastitog života za prijatelje, a sada ćeš Ti taj dokaz ljubavi zapečatiti žrtvovanjem svog života.

Tko ne bi bio ganut tako velikodušnom žrtvom?

Približivši se vrtu, Božanski Učitelj otpusti učenike, uzimajući samo trojicu, Petra, Jakova i Ivana, da bi ih učinio svjedocima svojih patnji. Bi li upravo ta trojica, koja Ga vidješe preobraženog na gori Tabor pokraj Mojsija i Ilije i priznaše Ga Bogom, sada imala snage prepoznati Ga kao Bogočovjeka usred smrtnih patnji i tuga? Ušavši u vrt, Isus im reče: „Ostanite ovdje, bdijte i molite da ne padnete u

napast”; budite na oprezu, kao da im poručuje, jer neprijatelj ne spava; zaštitite se od njega oružjem molitve, tako da ne budete upleteni i dovedeni u grijeh. Ovo je čas tame. Preporučivši to, udalji se malo od njih i padne na zemlju.

Izuzetno je tužan: neopisiva gorčina muči Njegovu dušu. Noć je kasna i vedra. Mjesec sja na nebu ostavljajući vrt u polumraku. Čini se da na zemlju projicira zlokobne bljeskove, predznake ozbiljnih i zloslutnih događaja, koji izazivaju jezu i lede krv u žilama; izgleda kao da je obojen krvlju. Vjetar poput vjesnika nadolazeće oluje trese stabla maslina, u kombinaciji sa šuštanjem lišća prodire u kosti kao najava smrti, spuštajući se u dušu, ispunjavajući je smrtnom žalošću.

Noć toliko strašna da se nijedna slična više nikada neće pojaviti!

Kakav kontrast, Isuse! Kako je lijepa bila noć Tvog Rođenja kada radosni anđeli navijestiše mir, pjevajući slavu; a sada mi se čini da Te, žalosni, okrunjuju, držeći se na pristojnoj udaljenosti, kao da poštuju vrhovnu tjeskobu Tvoga duha.

Ovo je mjesto gdje se Isus došao pomoliti. On lišava presvetu ljudskost snage koju joj je dalo Božanstvo, podvrgavajući je neopisivoj tuzi, izuzetnoj slabosti, žalosti i napuštenostima, smrtnoj mucii. Duh Njegov pliva u njima kao u bezgraničnom moru koje izgleda kao da će svakog trenutka poplaviti. Predstavlja Njegovu Duhu sve mučeništvo Njegove predstojeće muke koja se poput bujice prelijeva u Njegovo Srce i muči Ga, tlači i razdire. Prvo vidi da Ga Juda, učenik Njegov kojeg toliko voli, prodaje za samo nekoliko novčića i pristupa vrtu da bi Ga izdao i predao u ruke neprijateljā. On! Prijatelj, učenik, koji se ne tako davno nasitio Njegovim Tijelom... Klanjajući se pred njim, Isus mu je oprao noge i privinuo ih na svoje Srce, poljubio ih je bratskom nježnošću, kao da ga je ljubavljju htio odvratiti od bezbožne i svetogrdne

namjere ili barem navesti da se, počinivši ludi zločin, pribavši se, prisjećajući se mnogih dokaza ljubavi, pokaje i spasi. Ali ne, on se gubi, a Isus oplakuje njegov dobrovoljni gubitak. Vidi sebe vezanog, neprijatelji Ga vuku ulicama Jeruzalema, istim onim ulicama kojima je prije nekoliko dana trijumfalno prošao pozdravljen kao Mesija... Vidi sebe pretučenog, pred velikim svećenicima koji su Ga proglasili krivim za smrt. On, tvorac života, vidi da Ga vode s jednog suda na drugi, u prisutnosti sudaca koji Ga osuđuju: vidi da Ga Njegov narod, kojeg toliko voli i kojem je učinio tolika dobročinstva, vrijeđa, zlostavlja te paklenim vriskovima, zvižducima i galamom traži Njegovu smrt, smrt na križu. Sluša njihove nepravedne optužbe, vidi sebe osuđenog na najnemilosrdnija bičevanja: okrunjen je trnjem, ismijan, pozdravljen kao smiješni kralj, išamaran...

U konačnici vidi sebe osuđenog na nečasnu smrt na križu i vidi penjanje na Kalvariju: iscrpljen pod težinom križa, nekoliko puta beživotan pada na zemlju... Vidi sebe na Kalvariji, svučenog, ispruženog na križu; nemilosrdno razapetog, podignutog da Ga svi vide; visi o tri čavla koja Mu probijaju i iščašuju žile, kosti i meso... Oh! Bože, kakva duga tri sata agonije koja će Ga namučiti usred uvreda cijeloga ludoga i nemilosrdnog naroda.

Vidi da Mu grlo i utroba izgaraju od žarke žeđi te da se ovome bolnom mučeništvu pridodaje zalijevanje octom i žuču.

Vidi napuštenost Oca, očaj Majke podno križa. Naposljetku vidi nečasnu smrt među dvojicom lopova, jednim koji Ga prepoznaje i priznaje Ga kao Boga te se spašava, drugim koji Ga psuje i vrijeđa te umire u očaju. Vidi da mu se približava Longin i, kao vrhunsku uvredu i prijezir, probija Mu bok te Isus, kao i svi smrtnici, podnosi poniženje groba.

Sve, sve se poreda pred Njim da bi Ga mučilo, Isus je prestravljen; i ovaj užas obuzima Njegovo Božansko Srce te Ga zahvaća razdirući Ga. Drhti kao da Ga je uhvatila groznica, još uvijek Ga obuzima strah i Njegov Duh vene u smrtnoj tuzi. On, Janje nevino, sam, ostavljen u rukama vukova, bez ikakve obrane... On, Sin Božji... Janje koje je spontano predano žrtvi za slavu onoga istog Oca koji Ga prepušta bijesu paklenih moći, za otkupljenje ljudskog roda; onih istih učenika, koji Ga kukavički napuštaju i bježe od Njega kao od najopasnijeg bića. On, vječna Riječ Božja koja je svedena na bajku svojih neprijatelja...

Povlači li se? Ne, od početka sve bez rezerve velikodušno prihvaća.

Kakav je i od čega ovaj užas? Ovaj smrtni strah? Ah! Izložio je svoju ljudskost kao metu da bi na sebe primio sve udarce božanske pravde koja je povrijeđena grijehom. On u golom duhu živo osjeća sve ono što mora pretrpjeti, svaki pojedini grijeh koji mora iskupiti jednom kaznom i potišten je jer je svoje čovječanstvo ostavio u slabosti, užasima i strahovima.

Čini se da je na izmaku snaga... Pao je licem na zemlju, pred Veličanstvom Oca svog. Ono je božansko Lice, koje nebeske anđele i svece drži zanesenima u vječnom divljenju Njegovoj Ljepoti, na zemlji, potpuno unakaženo. Bože moj! Isuse moj! Nisi li Ti Bog neba i zemlje, u svemu jednak Ocu svom, da se ponižavaš do te mjere da gotovo gubiš izgled čovjeka?..!

Ah, da, shvaćam, to je zato da bi mene oholog naučio da odnos s Nebom zahtijeva spuštanje u bezdan zemlje. Na ovaj se način produbljuješ pred svojim Ocem da bi popravio i iskupio moju oholost; da bi na čovječanstvo usmjerio Njegov sažaljivi pogled, koji je On

odvratio zbog ljudske pobune protiv Njega. Za Tvoje poniženje On oprašta oholom stvorenju. Spuštaš se na zemlju da bi je pomirio s Nebom, kao da joj daješ poljubac mira. O, Isuse, neka te svi uvijek blagoslivljaju i zahvaljuju Ti na tolikim Tvojim poniženjima kojima si nam darovao Boga i s Njim nas ujedinio u zagrljaju svete ljubavi.

II.

Isus ustaje i usmjerava molećiv i tužan pogled prema Nebu; podiže ruke i moli. Bože moj, kakvim je smrtnim bljeditlom prožeto to lice! On moli onog Oca koji, čini se, skreće pogled i spreman je samo udariti Ga svojim osvetničkim mačem, u cijelome svom bijesu poput uvrijeđenog Boga. On moli s punim povjerenjem Sina, ali u potpunosti poznaje dužnost koju obnaša. Shvaća da On sam preuzima od svih sve pogrđivanje Božanskog Veličanstva. Shvaća da je jedini koji žrtvom svog života može zadovoljiti Božansku Pravdu i pomiriti stvorenje sa Stvoriteljem. On to želi, zaista to želi. Ali priroda je prestravljena pri pogledu na Njegovu gorku muku. On želi sve odbaciti, ali Duh je spreman za žrtvu i svim svojim snagama podržava borbu za nju. Osjeća se potišteno, ali žestoko se bori.

Isuse moj, kako možemo crpiti snagu iz Tebe ako Te vidimo tako iscrpljenog i potištenog?

Da, razumijem: preuzeo si na sebe sve naše slabosti. Ovako se lomiš da bi nam dao svoju snagu. Da bi nas naučio da se tijekom životnih borbi trebamo pouzdati samo u Tebe, čak i onda kada nam se čini da je Nebo za nas zatvoreno.

Iznimno potlačeni Isus vapi Ocu: „Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša.” To je vapaj prirode koja, potlačena, povjerljivo pribjegava pomoći Neba. Iako zna da ono što traži neće biti uslišeno,

jer Bog tako želi, Isus moli. Moj Isuse, koji je razlog zbog kojeg tražiš ono što ne želiš da Ti se udijeli? Bol i ljubav.

Eto velike tajne. Bol koja Te tlači navodi Te da tražiš pomoć i utjehu, ali Te ljubav radi zadovoljenja Božanske pravde i vraćanja ljudi Bogu navodi da vapiš: „Ne moja volja, nego Tvoja neka bude!” Na ovu molitvu Nebo ostane tvrdo poput bronce.

Njegovu je ranjenom srcu potrebna utjeha: čini se da Ga napuštenost u kojoj se nalazi i borba koju sam podnosi tjeraju u potragu za nekim tko bi Ga utješio. Polako, dakle, ustaje sa zemlje i, gotovo teturajući, zakorači. Uputi se prema učenicima u potrazi za utjehom. Budući da su toliko dugo živjeli s Njim, oni, Njegovi pouzdanici, moći će razumjeti Njegov unutarnji nemir i iskušenje kroz koje prolazi da bi ga priveo kraju. Oni će znati pronaći utjehu za Njega.

Ali kakvo razočaranje! Pronalazi ih utonule u dubok san, osjetivši se još usamljenijim u toj bezgraničnoj samoći svog Duha. Približi im se, zovne ih i, nježno se okrenuvši Petru, reče: „Šimune, ti spavaš? Ti koji si me želio slijediti sve do smrti i umrijeti za mene, ti spavaš?” I, okrenuvši se prema ostalima, doda: „Tako dakle, jedan sat niste mogli probdjeti sa mnom!” Jadikovka Janjeta koje je predano na žrtvu, srca koje, silno ranjeno, pati, samo, bez utjehe...

Ali ponovno se budi kao iz tuge i, kao da je zaboravio na sebe i na sve ono zbog čega pati, svu brigu i ljubav za njih, dodaje: „Bdijte i molite da ne padnete u napast.” Kao da želi reći: Ako ste tako brzo zaboravili mene, koji se borim i patim, bdijte i molite barem za sebe. Ali njih svlada san čim primijete Isusov glas, čim Ga razaznaju kao sjenu, toliko da ne uoče Njegovo Lice koje je unakaženo unutarnjom tjeskobom koja Ga muči... O, Isuse, koliko Ti je velikodušnih duša koje su ranjene ovom Tvojom jadikovkom pravilo društvo tamo u vrtu,

dijeleći Tvoju gorčinu i Tvoje smrtne tjeskobe... Koliko se srcā tijekom stoljećā velikodušno odazvalo na Tvoj poziv... Neka Ti, dakle, u ovome vrhunskom času bude utjeha to mnoštvo duša koje će, bolje od učenika, dijeleći tjeskobu Tvog Srca, surađivati s Tobom za svoje zdravlje i zdravlje drugih. Učini da i ja postanem dio njih da bih Ti mogao olakšati.

III.

Isus se vrati na svoje mjesto za molitvu i prikaže Mu se još jedna slika, strašnija od prve. Svi naši grijesi sa svom svojom prljavštinom poredaju se pred Njim u svim svojim detaljima. Vidi svu opakost i zlobu stvorenjā u činjenju tih grijeha. On zna koliko ti grijesi oštećuju i grde Veličanstvo Božje. Vidi sve gadosti, neskromnosti, psovke koje se uzdižu s usana stvorenjā praćene zlobom njihovih srcā, onih srcā i onih usana koje su stvorene da bi Stvoritelju topile samo himne hvale i blagoslova. Vidi svetogrđā kojima se prljaju te svećenike i vjernike koji, ravnodušni prema onim sakramentima koji su ustanovljeni radi našeg spasenja i kao nužna sredstva priopćavanja božanskih milosti, postaju sredstva grijehā i osude za duše. I u svu se tu nečistu hrpu ljudske pokvarenosti On mora odjenuti i prikazati se pred Svetošću Oca svog, da bi ih sve iskupio pojedinačnim patnjama, da bi Mu vratio svu onu slavu koju su Mu oduzeli, da bi očistio tu ljudsku kanalizaciju u koju se omata prezrivom ravnodušnošću.

Sve to ne natjera Ga da se povuče. Poput plutajućeg mora, ova Ga hrpa preplavljuje, sruči se na Njega, tlači Ga. Evo Ga pred Ocem svojim, suočen sa svim ogorčenjem Njegove božanske pravde. On je bit čistoće, svetost po naravi u dodiru s grijehom. Zaista, kao da je i On sam postao grešnik. Tko može razumjeti gađenje koje zbog toga osjeća

u dubini Svog Duha? Užas koji osjeća? Mučninu, prijezir koji osjeća? I nakon što ih je sve, bez izuzetaka, uzeo na svoja leđa, ta Ga neizmjerne masa počne gnječiti, tlačiti, obarati i bacati ničice: i On, iscrpljen, uzdiše pod teretom božanske pravde, pred Ocem svojim koji skreće pogled, spreman da Ga udari, poput prokletnika, u cijelome svom bijesu.

Želio bi zbaciti sa sebe ovu neizmjernu masu koja Ga gnječi. Želio bi se rasteretiti ove strašne težine od koje drhti... Njegova Ga čistoća odbija... Isti razdraženi pogled Oca, koji Ga napušta u ovim mutnim i trulim vodama, vidi Ga prekrivenog valovima krivnje: sve u Njegovu Duhu nastoji potaknuti Ga da se povuče iz gorke muke. Priroda se bori sama sa sobom. Sve poručuje da se trebamo rasteretiti ovih gadosti, odbijajući posredovanje. Ali u Njegovu Srcu punom ljubavi prevladava odraz nepodržane pravde, nepomirenog grešnika.

Ove dvije sile, ove dvije ljubavi, jedna svetija od druge, spore se za prevlast u Srcu Spasiteljevom. Koja će od njih prevladati? Nema sumnje da On želi dati pobjedu uvrijeđenoj pravdi. Ona se ističe nad svime i On želi da ona pobijedi. Ali kakvu ulogu On mora predstavljati? Ulogu čovjeka koji je onečišćen svim prljavštinama čovječanstva. Da On, temeljna svetost, bude prikazan okaljan grijehom, iako čiste vanjštine? To ne. To Ga užasava, prestravljuje, prepada.

I kao da želi pronaći rješenje teškog zadatka, pribjegava molitvi. Pavši ničice pred Veličanstvom Oca Svog, reče Mu: „Oče, neka me mimoide ova čaša.” Kao da je htio reći: Oče moj, želim Tvoju slavu, želim da se Tvoja pravda u potpunosti zadovolji. Želim da se ljudska obitelj pomiri s Tobom. Ja, koji sam sama Tvoja svetost, da budem prikazan okaljan grijehom, ah, to ne. Neka me, dakle, mimoide ova čaša, a Ti, kojem je sve moguće, pronađi drugo sredstvo u beskrajnim

riznicama Svoje Mudrosti. Ali ako to ne želiš: „Ne moja volja, nego Tvoja neka bude!”

IV.

Spasiteljeva molitva i ovaj put ostaje bez učinka. Osjeća da umire: jedva ustane od molitve da bi krenuo u potragu za utjehom, osjeti da Mu snaga slabi, teturajući i teško dišući, kreće prema svojim učenicima. Ponovno ih nađe pozaspale. Zbog toga se još više rastuži i obraduje se tek kad ih probudi. Kakva ih je zbrka zacijelo obuzela! Isus im, međutim, ovaj put ništa ne govori, samo mi se čini da je neizmjereno tužniji. On zadržava za sebe svu gorčinu i bol one napuštenosti, one ravnodušnosti i čini se da svojom šutnjom suosjeća sa slabošću svojih učenika.

O, Isuse, koliku patnju mogu iščitati iz Tvog Srca koje je već prepuno smrtne muke i prelijeva se njom. Vidim da se, tako žalostan, povlačiš od svojih učenika. Ah, da Te barem mogu oraspoložiti i utješiti. Ali ne znajući ništa drugo, plačem pokraj Tebe... Neka se suze moje ljubavi prema Tebi i moje boli zbog mojih grijeha, koje su svjesne tolike Tvoje patnje, ujedine s Tvojima i neka se uzdignu do Očeva prijestolja i pognu ga na milosrđe prema Tebi i tolikim dušama koje još spavaju snom grijeha i smrti.

Nesretan, klonuo, Isus se ponovno vraća na svoje mjesto za molitvu i više se ruši na zemlju, nego što pada ničice; smrtna Ga muka razdire i On počne još usrdnije moliti. Otac je pogled usmjerio drugdje, kao da se radi o najnepoštenijem čovjeku.

Čini mi se da čujem sve Spasiteljeve jadikovke. Oh, kad bi mi barem čovjek, zbog kojeg se borim sa smrću i zbog kojeg sam spreman prihvatiti sve, bio zahvalan, kad bi barem ljubavlju nagradio tolike moje

patnje za njega. Kad bi barem poštivao dragocjenost cijene kojom ću ga otkupiti od smrti grijeha da bih mu dao pravi život Božjih Sinova! Ah, ljubav razdire moje Srce više nego što će krvnici razdirati moje Tijelo! Oh, ne! On vidi da čovjek, koji ne zna jer ne želi znati, to iskorištava. I dalje će psovati ovu božansku Krv, a njegov će gubitak postati nepopravljiviji i neoprostiviji. Samo će nekolicina to iskoristiti, dok većina ide putem propasti! I pod iznimnom smrtnom mukom svoga razderanog Srca ponavlja: *Kakva je korist od Krvi moje?* I, shrvan, ponovno pada.

Ali ova nekolicina ipak tjera Njegovo Srce da ostane na bojnopolju, da se suoči sa svim patnjama i bolovima svoje muke i smrti da bi im mogao osvojiti palmu pobjede! On se nema više komu obratiti za utjehu, Nebo je za Njega zatvoreno! Čovjek koji leži na samrti, pod gomilom svojih grijeha, ravnodušan, nezahvalan, odriče se Isusove ljubavi. On se nalazi u smrtnoj agoniji, ljubav Ga razdire i muči! Lice Mu je obojeno smrtnim bljedilom, oči slabe, neopisiva tuga obuzme Ga cijelog. „Duša mi je nasmrt žalosna.”

Čini mi se da s tolikim naglascima neizmjerne boli slušam s Tvojih usana, Isuse, ove Tvoje riječi!... One otkrivaju duboku tugu koja dolazi iz dubine Tvog Duha!

Strah Ga potrese, cijeli drhti, tlači Ga smrtna muka! Mučnina od smrada tolikih grijeha cijeloga Ga prevrće, snažna nelagoda obuzme Mu dušu! „Duša mi je nasmrt žalosna.” Isuse, velikodušni moj jamče, Tvoje mi riječi tako izravno ulaze u srce! Oh, da Te barem mogu oraspoložiti i podržati. Razmišljanje o tolikim Tvojim mučeništvima tjera me da plačem pokraj Tebe, Isuse!

Isuse, Isuse! Oh, On više ne sluša moj plač! Zbog ljubavi je sam sebi postao krvnik. Leži na zemlji onesviješten. S Njegova Lica, s

cijeloga Njegova Tijela teče krv sve dok ne natopi zemlju. Najprije vidim da u velikim kapljama izbija iz Njegovih pora, nakon čega, ujedinjena, iz Njegova Tijela teče na zemlju poput potočića. Ne leži više Licem okrenutim prema zemlji, već sklopljenih, ispruženih ruku, puštenih na zemlju, zabačen na lijevi bok, sav ispružen, u smrtnoj napuštenosti, s krvavim Licem i Tijelom. Lice je cijelo natopljeno krvlju, oči su napola zatvorene i gotovo mrtve, usta napola otvorena, a prsa, koja su najprije bila zadihana, sada su oslabljena ili su u potpunosti prestala kucati.

Isuse, obožavani Isuse, neka umrem pokraj Tebe! Pokraj umirućeg Tebe, Isuse, moja je kontemplativna tišina rječitija... Isuse, Tvoje patnje prodiru u moje srce, prepuštam se pokraj Tebe, suze se suše na mojim trepavicama i ja uzdišem s Tobom zbog onoga što Te je svelo na tu agoniju i zbog Tvoje silne beskrajne ljubavi, zbog koje si toliko mnogo podnio.

Božanska Krvi, spontano se cijediš iz ljubljenog Srca mog Isusa. Punina boli, iznimna gorčina, žestoka borba koju On podnosi tjera Te iz tog Srca. Cureći iz Njegovih pora, poteci oprati zemlju! Dopusti mi da Te prikupim, Božanska Krvi, pogotovo ovu prvu; želim Te čuvati u kaležu svog srca. To je najuvjerljiviji dokaz da Te samo ljubav izvukla iz žila mog Isusa, Tobom želim očistiti sebe i sva mjesta koja su zagađena grijehom, želim Te prinijeti Ocu.

To je Krv Njegova ljubljenog Sina, koji je sišao pročistiti zemlju, to je Krv Njegova Sina Bogočovjeka koji se uzdiže na Njegovo Postolje da bi umirio Njegovu pravdu koja je uznemirena zbog naših grijeha. On je preobilno zadovoljen...

Što govorim? Ako je Očeva pravda zadovoljena, nije kraj Isusovoj patnji; ne, Isus ne želi na taj način zaustaviti obilje svoje ljubavi za njih.

Čovjek mora imati beskrajni dokaz Njegove ljubavi, mora vidjeti do kakve će Ga sramote dovesti... Mora shvatiti da je Njegovo otkupljenje bilo obilno. Ako je beskrajna Očeva pravda razmjerna beskrajnoj vrijednosti Njegove Predragocjene Krvi i ako je zadovoljena, čovjek se, naprotiv, mora uvjeriti da Njegova ljubav ne prestaje patiti za njega i da ne završava, već se nastavlja do iznimne agonije i sramotne smrti na križu... Čovjek, koji je možda u potpunosti duhovan, može barem djelomično procijeniti ljubav koja Ga spontano svodi na agoniju ovdje u vrtu, ali onaj tko je posvećen materijalnim poslovima, težeći više svijetu, nego Nebu, mora Ga također vidjeti dok se izvana bori sa smrću i onesviješten umire za njega na križu, da bi se stresao pri pogledu na onu Krv, one mučne agonije.

Ne, Njegovo ljubljeno Srce nije zadovoljno!... On se pribere i još jednom moli: „Oče, ako ne želiš da me ova čaša mine da je ne pijem, ne moja volja, nego Tvoja neka bude.” Isus sad već odgovara na ljubavni plač svog Srca, na viku čovječanstva koje, radi svog otkupljenja, traži Njegovu smrt. Na smrtnu kaznu, koju Mu je Otac izrekao, Nebo i zemlja žele Ga mrtvog, a Isus, pomiren sa sudbinom, pogne glavu. „Oče, ako ne želiš da me ova čaša mine da je ne pijem, budi volja Tvoja.”

Gle, Otac šalje anđela, anđela glasnika da utješi Isusa. Kakve razloge za utjehu, za olakšanje anđeo iznosi snažnom Bogu, gospodaru svemira, nepobjedivom, svemogućem! Ali On je postao podložan, naše je slabosti preuzeo na sebe, On je čovjek koji pati i bori se sa smrću, to je čudo Njegove beskrajne ljubavi zbog koje se znoji Krvlju i koja Ga

svodi na agoniju. Moli se Ocu iz dvaju razloga: zbog sebe i zbog nas. Otac ne uslišava molitvu za Njega samog, želi da On umre za nas. Vjerujem da se anđeo ponizno klanja pred Isusom, pred tom Vječnom Ljepotom koja je sada prekrivena krvlju i prašinom i da Mu s poštovanjem priprema tu utjehu prepuštanja Božanskoj Volji, moleći Ga za Očevu slavu te da u ime svih grešnika popije tu čašu koju se od vječnosti ponudio popiti za njihovo spasenje. Molio je da bi nas ponovno poučio da samo molitvom možemo tražiti utjehu Neba onda kada nam se duša, poput Njegove, nađe u pustoši.

On, naša snaga, bit će nam spreman pomoći jer je htio preuzeti na sebe sve naše jade.

Da, Isuse, moraš popiti čašu sve do taloga, sad si već osuđen na najmučniju smrt! Isuse, neka ništa ne bude vrijedno toga da me odvoji od Tebe, ni život ni smrt! Slijedeći Te u životu, vezan za Tebe koji si u mukama, neka mi bude dano da izdahnem s Tobom na Kalvariji, da bih se s Tobom uzdigao u slavi; da Te slijedim u nevoljama i progonima, da bih se jednog dana udostojio zavoljeti Te u otkrivenoj slavi na Nebu, da bih Ti pjevao himnu zahvale za tolike Tvoje patnje.

Ali gle, Isus ustaje sa zemlje, snažan i nepobjediv, poput lava u borbi. Evo sada onog Isusa, koji je svom dušom čeznuo za ovom gozbom Krvi, popravlja raščupanu kosu, briše svoje Lice koje je natopljeno krvlju te se snažan i odlučan uputi prema izlazu iz vrta.

Kamo ideš, Isuse? Nisi li Ti onaj Isus čija je duša venula, mučena užasom, zamorom, strahom, potištenošću, pustošju, stravom?

Onaj kojeg vidjeh da drhti, zgnječen pod neizmjernom masom zala koji su se spremali sustići Te?

Kamo ćeš sada tako spreman, odlučan, pun hrabrosti? Čemu se izlažeš? Oh! Osjećam. Oružje molitve učinilo je da pobijedim, a duh je

sebi podredio slabost prirode; u molitvi sam crpio snagu i sada se mogu sa svime suočiti. Slijedi moj primjer i odnosi se s Nebom s istim povjerenjem u boli kao što sam i ja napravio. Isus prilazi trojici apostola; još uvijek spavaju: uzbudjenje, kasni noćni sat, taj predosjećaj nečeg uznemirujućeg, nepopravljivog koje kao da se približava, umor, sve su to razlozi zbog kojih su utonuli u san, onaj san koji tlači i iz kojeg se, čini se, nemoguće probuditi, i u koji se, jednom kada se probudite, ne znajući kako, ponovno pada, toliko da ih Isus sažalijeva govoreći: „Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo.”

U međuvremenu, Isus je tako živo osjetio ovu napuštenost svojih učenika da je uzviknuo: „Samo spavajte i počivajte”, i zastao. Jedva, na zvuk Isusovih koraka, oni s naporom otvoriše oči. Potom Isus nastavi: „Dosta; evo, približio se čas; Sin Čovječji bit će predan u ruke grešničke: ustanite, hajdemo. Evo, približio se moj izdajica.”

Isus svojim svevidećim pogledom vidi sve, kao da govori: Vi koji ste moji prijatelji i učenici, vi spavate, ali moji neprijatelji bdiju i trude se uhvatiti me. Petre, ti koji si se osjećao toliko snažnim da me slijediš sve do smrti, ti spavaš! Još od početka daješ mi dokaz slabosti; ali ne brini se, u tvoju se slabost odjenuh i molio sam za tebe, kad se pokaješ, bit ću tvoja snaga i pâst ćeš jaganjce moje... Ti, Ivane, također spavaj!... Ti, koji si prije nekoliko sati, u zanosu moje ljubavi prema tebi, brojio otkucaje ovog Srca, također spavaš? Ustanite, hajdemo, nije više vrijeme za spavanje, neprijatelj je pred vratima, čas je vlasti tmina, da, hajdemo. Ja spontano idem ususret smrti. Juda se približava da bi me izdao, a ja čvrstim i sigurnim korakom idem naprijed, neću staviti ni jednu zapreku ispunjenju proročanstva. Došao je moj čas, čas velikog milosrđa za čovječanstvo...

I uistinu se začuju neki koraci, crvenkasta svjetlost zapaljenih baklji prodre kroz biljke vrta te se Isus, neustrašiv i miran, približi u pratnji trojice učenika.

O, Isuse, i dalje mi priopćavaj istu snagu kada se, u predviđanju budućih zala, moja slaba narav bude htjela pobuniti, da se, poput Tebe, s mirom i spokojem suočim sa svim patnjama i nevoljama koje mogu susresti na ovoj zemlji progonstva; sve ujedinjujem s Tvojim zaslugama, Tvojim patnjama, Tvojim ispaštanjima, Tvojim suzama da bih surađivao s Tobom u svom spasenju i pobjegao od grijeha, koji bijaše jedini razlog zbog kojeg si se znojio krvlju i zbog kojeg si osuđen na smrt.

Uništi u meni sve ono što nije po Tvom ukusu i svetom vatrom svoje Ljubavi u mom srcu napiši svoje boli te me tako snažno privij uza sebe, tako čvrstim i tako ljupkim čvorom, da Te više nikada ne napustim u Tvojim bolima; daj da se u životnim bolima odmorim na Tvom srcu, da iz Njega crpim snagu i spokoj. Neka moj duh nema druge čežnje osim one da živi uz Tebe u vrtu i da se zasiti u patnjama Tvog Srca; neka se moja duša opija Tvojom Krvlju i s Tobom se napaja kruhom Tvojih boli... Tako neka bude.

*Meditacija preuzeta iz: Padre Pio da Pietrelcina, *MEDITAZIONI*, Edizioni Casa Sollievo della Sofferenza, San Giovanni Rotondo Foggia – 1991. Prevela: Ana Čavka

Nauk Katekizma Katoličke Crkve o našem otkupljenju i posvećenju koje je Krist izvršeno u Maslinskom vrtu

KKC 478 „Isus nas je poznao i ljubio, sve i svakog pojedinog, za vrijeme svog života, u svojoj smrtnoj borbi i u svojoj muci, i za svakoga se od nas predao: »Sin Božji me je ljubio i predao samoga sebe za mene« (Gal 2, 20). Sve nas je ljubio ljudskim srcem.“

KKC 616 „Ljubav do kraja jest ono što Kristovoj žrtvi daje vrijednost otkupljenja i zadovoljštine. On nas je u žrtvi svoga života sve poznao i ljubio. »Jer Ljubav nas Kristova obuzima kad promatramo ovo: jedan za sve umrije, svi dakle umriješe« (2 Kor 5, 14). Nijedan čovjek, pa bio i najsvetiji, nije bio sposoban uzeti na sebe grijeh svih ljudi i prikazati se kao žrtva za sve. Prisutnost u Kristu božanske Osobe Sina, koja nadilazi i istodobno obuhvaća sve ljudske osobe, i koja ga postavlja Glavom svega čovječanstva, čini mogućom njegovu otkupiteljsku žrtvu za sve.“

Kompendij Katekizma Katoličke Crkve na sažet način uči o posvećujućem učinku Kristove muke: "Isusova molitva tijekom njegove smrtno borbe u Getsemanskom vrtu i njegove posljednje riječi na križu objavljuju dubinu njegove sinovske molitve: Isus ispunja Očev naum ljubavi i na se uzima sve tjeskobe čovječanstva, sva pitanja i zagovore povijesti spasenja. On ih prikazuje Ocu koji ih prihvaća i iznad svakog očekivanja uslišava, uskrsnuvši ga od mrtvih" (br. 543).

Po prisutnosti nas u Kristovu srcu za njegove Muke, sve naše boli, sve naše patnje, svi naši čini predanja, svi naši čini ljubavi bivaju po Kristovu srcu, s Kristovim srcem i u Kristovu srcu prikazani Ocu. Po tom jedinstvu s Kristovim čovječtvom po kojem se vrši predanje Krista Ocu, i samo po tom jedinstvu, naši čini postaju posvećeni, uzdignuti na ljubav predanja Božjeg Sina Ocu. (op. H.R.)

